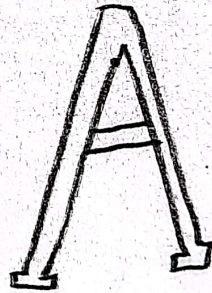

00SSO MRACLIN

ŌZUJAK & TRAYANJ

CIJENA: 90 DIN

Aktuelna tema

Što ja važnije?

Prostori u kojima bi se zadužavala i živjela OOSSO Mraclin zaista su veliki problem. Prostorije omladinske organizacije bile su meta mnogih sastanaka, kako omladine tako i Savjeta MZ i drugih organizacija.

Naime, omladinska organizacija je dobila svoju prvu prostoriju prije par godina, ali je to bila neka prostorija koja inače služi kao pomoćna prostorija na pozornici društvenom domu. Kako je tih godina organizacija bila malobrojna, što se tiče labilnih pripadnika organizacije (članstva), omladinci su tu prostoriju preoznačili i ofarbali po svom ukusu i bili prezadovoljni.

Međutim, 1978/79. godine praktički je izvršena smjena generacija članstva. Novo rukovodstvo i članstvo privuklo je velik broj djevojaka i momaka, i od tog vremena pa sve do danas, omladinska organizacija je brojna i aktivna.

To ponovo povlači pitanje prostorija, sad su one postale skućene i nepodesne. Uz veliku muku omladinska je organizacija dobila na čas pravo da igra stolni tenis u domu, zatim u starom spremištu. Kažemo na čas, jer je uskoro došla zabrana igranja, zbog malo prašine koja se nije redovito čistila (ali se ipak čistila).

Uz veliku muku je dobila i "zgrada", dobru prostoriju, prostranu, koja je ipak bila hladna. Što je najvažnije svaki čas su dolazile "ke "nadzorne komisije" (tko se sjetio?) i provocirale omladince.

Čak su joj, nakon što je organizacija odlučila u ovoj prostoriji urediti muzej, oduzeti ključevi "zgrade", te organizacija ipak nije podnijela žalbu. Još veća senzacija se javlja nakon plana o uređenju muzeja. Omladina je pronašla idealno mjesto i bacila se na krvavi posao. Slijedilo je kopanje zemlje uz podrumske prostorije ispod bine, a radilo se po blatu i vodi. Omladinci su u uređivanju postigli zavidne rezultate pa su se čak pogađali sa majstorima, no od tog pogađanja nije bilo ništa, jer je ponuđeno od strane MZ da se taj problem riješava u suradnji sa njima. Ovi prostori bi bili idealni za rad omladine, a ujedno bi služili kao pomoćne prostorije kod raznih priredaba, smotri folkloru i sl.

Na sastanku svih DPO, DO i organa MZ, predložen je i usvojen

financijski plan za 1982., u kojem je predviđeno i uređenje omladinske prostorije. To je bilo strogo definirano - omladinske prostorije. Na savjetu MZ kojemu su prisustvovali i predstavnici OOSSO, zaključeno je da se uređenje prostorije ostvari u sklopu izgradnje fasade na društvenom domu. Važno je napomenuti da u ovom poslu OOSSO Mraclin sudjeluje sa 7 milijuna starih dinara iz svoje blagajne. Ali nekoliko tjedna kasnije "pročulo se" da je na savjetu MZ zaključeno da se u ovoj prostoriji koja bi bila namijenjena omladini, uredi i kuhinja.

Sad se omladina pita da li je moguće na mjestom već kolaju priče o preinačenju dogovora, a da OOSSO o tome nije obaviješten i je li moguće da se planovi i dogovori mogu tako lako mijenjati???

Ako su ove informacije točne, pitanje je zašto je tako i ako nisu točne, pitanje je zašto su lansirane?

I da zaključimo: svi bi trebali biti svjesni da je ova prostorija prvenstveno potrebna omladinskoj organizaciji. Svi isto tako znamo da je OOSSO Mraclin razvila određenu aktivnost (recimo foto i kino klub itd.) te joj je ova "zgodna" prostorija i te kako potrebna.

Hoće li se OOSSO Mraclin i dalje radije tražiti po svim rupama i čoškovima ili će uskoro imati svoju prostoriju??

Pitanje je zanimljivo, zar ne?

D. C.

Primjer za pohvalu

(ili kako pohvaliti nepoznate autore)

Za vrijeme davnih i divnih zimskih praznika omladinci naše divne organizacije, uglavnom su se zadržavali u društvenim prostorijama i prostoriji foto sekcije. Tako je u ovim prostorima osvanula mala izložba slika, nadopunjena humorom.

Organizator ove minijature izložbe je bio Darko Crnić, a pri REALIZACIJI mu je pomogao Tihomir Hubak.

Iako je izložba bila "minijaturna" i nije imala neke umjetničke vrijednosti, zadivila je brojne omladince i poticaj je novim i sličnim akcijama.

D. C.

Interwiev: Josip Galeković - Joškec:

Provincijalci koče razvoj

Jedini aktivni veteran. Trener - jedini stručni kadar.

Još daleke 1958. počeo na starim Živicama.

Usprkos godinama još uvijek nerijetko među jedanaesticom.

- Jako je malo trenera na području naše općine, a ako ih i ima uglavnom nisu stručni u svom poslu. Zašto ste se opredjelili za trenerski poziv i možete li usporediti današnji nogomet i nogomet iz vremena kada ste počinjali karijeru, sa trenerskog aspekta?

JOŠKEC: Trenerskog poziva sam se prikvatio iz želje da pomognem klubu, a osim toga i iz potrebe da se još uvijek bavim sportom. U vrijeme kada sam započinjao karijeru nogomet je bio jedina zabava mladih, dok danas to više nije i zato je vrlo teško pridobiti mlade da se njime bave. Osim toga, sada su tu i veći zahtjevi, trenira se 2-3 puta tjedno, dok se prije nije treniralo, osim u nekim razdobljima.

- Ima li, po vašem mišljenju, amaterski provincijsjki nogomet svoju budućnost?

JOŠKEC: Nogomet je sport kao i svaki drugi, ne dijeli se na gradski i provincijski, nego ljudi koji se vrte oko nogometa mogu biti provincijalci i tražiti od amaterskog nogometa ono što on ne može dati. Cilj i svrha svakog amaterskog sporta je sam sport, sama sportska aktivnost. Sportaš znači biti zdrav, snažan, uporan, izdržljiv, dakle sve ono što je čovjeku sve više potrebno u životu. - Što je ono što treba obezbjediti da bi klub na nivou mračlinskog normalno postojao?

JOŠKEC: Da bi klub ostao na današnjim pozicijama nije potrebno ništa učiniti, ali da bi klub bio ono što ustvari treba biti po svojoj tradiciji i ugledu, kao klub tako i kao selo, mora se dosta učiniti, kako od strane uprave kluba tako i od strane svih društveno-političkih faktora u selu.

- Jeste li zadovoljni stvarima oko samog rada funkcionera, samih igrača, dolascima na treninge, sastanke, kakva je atmosfera...?

JOŠKEC: I u našoj organizaciji kao i u gotovo svakoj kod nas, postoji nekoliko ljudi koji vuku veći dio tereta, tako je to i

u nogometnom klubu. Sav rad u klubu pada na par ljudi koji već godinama drže klub na svojim leđima. S obzirom na uvjete koje imamo, zadovoljan sam dolascima na treninge i sastanke.

- Glavni način privređivanja kluba je svakako zarada na utakmicama, zabavama i turnirima, te godišnja članarina. Postoje li i drugi izvori financiranja nogometnog kluba?

JOŠKEC: U našem klubu ne postoje drugi izvori prihoda osim navedenih, naravno ako isključimo dataciju SIZ-a za sport, što ne znači da ne postoje druge mogućnosti. Jedna od mogućnosti je reklama, a druga potpisivanje SAS-a sa OUR-om, što svakako koristi svakom klubu.

- Kako tumačite naglu stagnaciju nogometa u Mraclinu, budući da je nekada Mraclin bio nogometno ime, a danas on ipak održava znatno lošije teško steženi ugled?

JOŠKEC: U Mraclinu se još nije shvatilo da se u današnje vrijeme klub ne može voditi na način kao u prošlosti. U susjednim selima su to shvatili i tako se organizirali, što znači stvorili uvjete za sportsku aktivnost (svlačionice, teren, trener...). Radi toga imaju i veće takmičarske uspjehe i kvalitetniji nogomet.

- Da li se različite generacije igrača i njihova recimo različita shvaćanja nogometa održavaju na sam u članak kluba i može li se taj generacijski razmak otkloniti?

JOŠKEC: Ovdje se ne radi o različitom shvaćanju nogometa, nego o različitom shvaćanju sporta, odnosno obaveza pojedinaca prema klubu i suigraču. Dok stariji igrači imaju više izražen osjećaj pripadnosti i više im je stalo do uspjeha, što potvrđuju i redovitim dolascima na treninge, dotle mladi nisu svjesni što znači kavitati se spretno sportom i biti sportaš.

- Trenutno se nalazite na 11. mjestu u B međuopćinskoj ligi, što baš i nije za pohvalu. Što je razlog ovako slabog plasmana i radate li be boljim i igrama i plasmanu?

JOŠKEC: Jedan od razloga je slab izbor igrača, a drugi što smo žesenski dio prvenstva igrali na stranim terenima. Jedna od osobina sportaša je optimizam i vjera u bolje dane.

- Prije nekoliko godina počelo je stvaranje pionira i vi ste bili trener te prve pionirske generacije. Kasnije vodite te igrače i u juniorima, a neki su danas u vašoj seniorskoj ekipi. No, danas juniori i pioniri nemaju trenera; vjerujete li u budućnost mraclinskog nogometa?

JOŠKEC: Ako se ovako nastavi budućnost nije baš lijepa, no ja sam se upravo počeo baviti trenerskim poslom da bi pokazao i dokazao koji je pravi put u radu kluba. Znači treba osposobiti još bivših i sadašnjih igrača da budu treneri i da pomognu klubu i nogometu. - Ima li u ligama poput ove naše, pa i nižih liga, neregularnosti, potplaćivanja sudaca, namještanja rezultata između susjednih mjesta... Jeste li nekad bili i svjedok ili učesnik nekog neregularnog susreta?

JOŠKEC: Na žalost, ima i toga i biti će sve dotle dok bude provincijalaca, što smo već prije spomenuli, oko nogometa, koji uspjeh gledaju samo kroz bod, a ne u cjelokupnom radu kluba. Bio sam svjedok neregularnosti, ali učesnik nikada, niti bih to mogao biti.

Prvi ponosni poklisari već su tulumarili negdje okolo. Uči su mi se spontano počele odvoditi ka nebu. The End.

SREBRENKO DESPOT

LJUBAVNA PRIČA (136. nastavak)

I zbog toga, bila sam prinuđena prekinuti sa Freddyjem. Bio je kraj srpnja. Odlučila sam na mjesec dana otići na more u neko selo kraj Rijeke. Tamo sam jednom već bila kao dijete. To je mirno i tiho selo bez turističkog rusvaja i gužve.

U vlaku sam upoznala Mišu, simpatičnog momka koji mi je odmah, već u kolima, poklonio luket svijeća, odnosno cvijeća. Putovao je u Rijeku, no kada je čuo kamo idem, pridružio se sa mnom. Stekla sam utisak da se zaljubio u mene. Realno, imao je oko 25 godina, dobro, ja sam imala 22.

Prvi dan se nije dogodilo ništa naročito. Dobili smo svaki svoju sobu, ali u istoj kući. U devet uvečer došao je u posjetu, čak donio opet neko cvijeće, i odmaglio. Bila sam ljuta zbog toga. Ujutro sam već u šest sati otišla na plažu, gdje sam nagazila mladog i zgodnog momka od možda najviše 18 godina. Zvao se Stevo. Bio je domaćin. Pola sata kasnije izgubio se u nepoznatom pravcu. Društvo mi je od tada pravio 59. godišnji direktor obližnjeg hotela "Jadran", Joakim Glupić. Pričao je tako lijepo i bez preastanka, da nisam mogla doći do riječi. Kako je bio bogat čovjek,

a tako mlad i vitak, unatoč tolikim godinama. U deset sati, upitao me je: "Ideš li?". I otišla sam. Pa što bi drugo. Ipak, nisam se potpuno pouzdala u nj. Odveo me u hotel, na najviši kat i to u najveći apartman. Koliko li se već vremena nisam tako ljubila! Bila sam presretna. Rastali smo se kao da se ništa nije dogodilo. Poslije podne sjedili smo za istim stolom ja, Mišo, Stevo i Joakim. Razgovarali smo o najobičnijim stvarima. Navečer, Stevo me pozvao na večeru. I usprkos tome što je umirao za mncm, ništa nije započinjao. Nešto kasnije, kada sam već bila u krevetu, Mišo mi je opet donio cvijeće, ali se nije dugo zadržao. Nešto prije ponoći, došao je Joakim, moj mladi ispruženi starac, i ponovo smo navaljivali jedno na drugo i vodili čvrstu ljubav.

I takav je bio moj svaki dan u sljedećih četrnaest dana. Pa i nije bilo loše.

Jednom je čak Mišo rekao da me voli. Međutim znala sam da bi jedino Stevo mogao nešto učiniti, toliko je bio zaljubljen u mene. A Joakimu sam u svakom slučaju najviše pružila.

Ponoc je već prošla. Joakim me baš stisnuo uza krevet i uza se, kad neko pokuca na vrata! (NASTAVLJA SE!)

ZLATKO KOS

Zbirka starina

Krajem kolovoza 1981. ozbiljno se proširila ideja o realizaciji jedne vrijedne zamisli. Naime, omladina Mraclina je u suradnji sa Josipom Galekovićem i nekim starijim mještanima Mraclina pokrenula izgradnju "Muzeja Mraclina".

Osnovan je i Inicijativni odbor za zaštitu starina, a lokacija te zbirke je predviđena u starom narodnom domu u velikoj sali. Dakle, prostor je u suglasnosti sa MZ riješen. Ekspozicija koji će sačinjavati zbirku bit će uglavnom sakupljeni ili posuđivani, od građana Mraclina. Postignuta je i određena suradnja sa Školom narodnog zdravstva medicinskog fakulteta u Zagrebu "Andrija Štampar". Naime njihova arhiva posjeduje brojne dokumente i fotke društvenog života u Mraclinu od 1923. godine kad je ista ustanova vršila sanaciju mjesta. Ova suradnja i zanimanje za mraclinsku povijest i kulturu dokazana je i posjetom delegacije ŠNZ i delegacije sudionika Međunarodnog tečaja o planiranju i upravljanju u primarnoj zdravstvenoj zaštiti, a polaznici su bili liječnici iz 14 zemalja Afrike, Azije i Amerike.

Zatim je postignuta i stanovita suradnja sa RO Vjesnik iz Zagreba koja posjeduje brojne dokumente iz doba Radničkog pokreta u Mraclinu, prije, za vrijeme i nakon rata.

Važno je dodati da mještani sudjeluju i u obnavljanju i uređivanju same prostorije, nabavi materijala itd. Lijepo je spomenuti imena dobrovoljaca kao što su Mladen Galeković, Dragutin Crnić, Mijo Kundić i drugi.

Dakle, podrška je velika i sad je na omladincima i Odboru za zaštitu starina da se čvrsto prime posla.

D. C.

MI PLEŠEMO, CIJELI DAN I NOĆ

Svakog ponjedorjeka i srijede možete poslije 20 sati vidjeti upaljena svjetla u "Dučecu". Ako niste znali u to vrijeme članovi KUD-a "Josip Galeković" imaju probu.

Društvo je pod ovim imenom počelo raditi prije tri godine, ali se u narodni i folklorni život upliče znatno ranije.

U KUD-u postoje dvije sekcije: plesna i tamburaška. Društvo ima oko pedesetak članova; četrdesetak plesača i deset tamburaša. Nakon osnivanja društva počelo se radom koji nije bio nimalo lak i ta je prva godina bila dosta teška, ali svaki je početak težak, pa ni ovaj nije bio izuzetak. No uz pomoć starijih i iskusnijih članova društvo je krenulo naprijed, a to najbolje pokazuje prošla godina koja je bila vrlo uspješna i tek sada su vidljivi rezultati dvogodišnjeg upornog rada.

Svaka sekcija ima svog voditelja; plesnu sekciju vodi Januš Mladen, a tamburašku Pahmajer Branko.

Prošle je godine održano 11 nastupa: u Zaboku, Kašini, Zagrebu (Zrinjevac i hotel "Sport"), Velikoj Gorici i Mraclinu, i kritike su bile vrlo povoljne. Na svim probama se radi sa voljom i zalaganjem da se postojeće greške isprave i da se što bolje uvježba korak a ista stvar je i sa tamburašima.

Postavljeno je pet koreografija: "Posavski plesovi", "Bunjevac", "Banatske igre" i "Prigorski plesovi", a napravljena je i "Lika", ali još nije imala promociju (u vrijeme tiskanja lista), dok će uskoro biti obrađeno i "Turopolje".

Prije je bilo dosta problema u tamburaškoj sekciji, no ipak stvari kreću na bolje. Atmosfera u društvu je dobra, naročito u tamburaškoj sekciji, koji svojom svirkom drže ostatak u životu, a taj dio KUD-a čine:

Irena Crnić - prim I, Željko Cvetnić - prim I, Cliver Šturm - prim III, Karolina Kos - brač I, Mirjana Krilčić - brač II, Zlatko Matanović - brač II, Milena Tandarić - brač III, Mladen Kos - kontra beglajt i Zlatko Kos na bajsu.

Ove godine KUD očekuje pune posla jer će biti i više nastupa, a ples i svirka moraju biti kvalitetniji.

Najveći problem je taj što su planovi dosta veliki, a sredstava nema previše. Taj nedostatak donekle se prebrine mnogim zabavama, a zarađeni novac služi kao sredstvo za plaćanje voditelja i za nabavu nošnji i tambura.

ŽELJKO CVETNIĆ

KUTAK ZA NIRVANISTE 47. vježba

Ako ste pratili naš kurs "Nirvana bez muke" ova vam vježba ne bi trebala predstavljati poseban problem

Mali oglasnik

Oglas br. 1

Ako vas nešto interesira o zbivanjima u našem mjestu, dođite u 7.30 pred mljekaru i znat ćete sve prošle i buduće događaje, sve moguće tračeve i svađe. Jer naš Taujug (mraclinske babe) sve znaju, što je bilo i šta će biti. Mi predlažemo novi naziv za to otušeno društvo, Mratra (mraclinski trač).

Oglas br. 2

Počinja proljeće, sve zeleni, raste, krave pasu travu na paši, bit će mljeka i naravno, lijepih bujnih izazovnih masnih okruglih suhih debilnih nevjerojatnih obljubljenih sireva. Dani su topliji i sirnice više na čardacima. Za doručak si želite pojesti sira i vidite da nema sirnice. Ne morate nikoga ni pitati gdje je - visi vam na jarbolu u centru sela, ali - prazna.

Reuter

Volim slušati radio

Na pitanje zašto se nerijetko dosađujemo u slobodnom vremenu i nije teško odgovoriti: kuda otići?

Broj zgodnih mjesta gdje bi se mogli ulogoriti sveden je na minimalu, a jedino ona pružaju pravi gušt i štimung.

U danima vikenda rulja često odlazi na zabave, bez obzira gdje su, i tamo uglavnom provode onaj bolji dio vikenda, da bi ujutro dugo ležali u krevetima sređivajući dojmove sa divnog provoda. Ponekad se škvadra sakupi ili na zgradi, u lokalu ili u prostorijama KUD-a, ali sve otkako je prostorija foto sekcije postala pristupačna, pada u vodu, airplane više ne utrčavaju kao u loša stara vremena, a dobro je poznato koliko ori ruše mir omladinaca svojim staromodnim mišljenjima.

Jedan od načina istjerivanja dosade iz života je i zaljubljuvanje u radio, koji, ako malo zavirite u mračlinske kuće ili dvorišta, postaje sve češći gost.

Svakako najradije slušani program je program Radio Velika Gorice, iz čisto jasnih razloga. Uz to, ta je radio-stanica u zadnje vrijeme jedna od glavnih lokalnih radio-stanica u Hrvatskoj; što je to tako velike zasluge imaju vrijedni urednici koji šarolikim, već pomalo i dosadnim programom filaju mase, koje to sve lijepo prihvaćaju. Program traje od 14-19 sati, a u vikend danima od 9-14, a dovođenjem poznatih ličnosti sa ju pop-rock scene program uveliko dobiva na kvaliteti i zanimljivosti, a termini tih razgovora nisu unaprijed određeni, a slušaoci mogu pitanjima gnjaviti dovedene ljude. Sve u svemu, veoma solidno, i jedino Radio Samobor, prije svega zbog uspješnog noćnog programa može stati uz bok velikogoričkog radio programu.

Program Radio Zagreba sadrži dosta emisija namijenjenih ljudima naših godina, ali one se emitiraju u dosta nepogodno vrijeme, ili u 12.15, kada je većina mladih u školi, ili u 23.03, kada mnogi, koji imaju nastavu ujutro, toplo spavaju, iako ne bi imali ništa protiv poslušati neku emisiju, namijenjenu njima.

Ponedjeljkom je na programu emisija "Svjetla pozornice", koja nam donosi zanimljive ličnosti sa pop-rock scene. U toj emisiji nastupaju svi živi, od Vajte, preko Cohena do Fleetwood Maca, dakle, za svakog ponešto. Utorkom vrijeme provodimo uz "Ne spavaj mala moja, rock and roll dok svira", a emisija se bavi radovima veza-

nim za šezdesete godine rocka, bilo da su nastali u tom intervalu, ili da su inspirirane tim vremenom a nastale u naše doba. Srijedom je u 19.30 na programu "Stereorama za diskofile", koja je tog dana posvećena rock muzici i traje sat i pol, a navečer je možda najbolja emisija, čuveni Vrdoljakov "Rock-fokus". Četvrtak je u znaku jazza, petkom se predstavljaju country legende i noviteti sa pop-rock scene, a subotom u "Crvenoj jabuci" možete čuti dosta dobre muzike. U nedjelju je na programu emisija "S domaće pop scene" koju vodi prvi čovjek tih emsy emisija za mlade, Dražen Vrdoljak, a koja donosi novitete domaće scene.

Ipak, ako bismo trebali izdvojiti ponajbolju emisiju, a kako šećer dolazi na kraju, red je da spomenemo i emisiju koja ide kroz cijeli tjedan, naravno radi se o emisiji "Po vašem izboru", koja počinje u glupih 12.15. Ranije, kada je urednik te emisije bio Miljenko Jelača bilo je dobrih starih numera, no u novije vrijeme, u vrijeme Vrdoljakove vladavine takvih je numera znatno manje, što je svakako za svaku osudu. Ova je emisija proglašena najboljom u anketi Džuboksa, i zar treba sumnjati u njezinu kvalitetu?

Noćni je program Rđio Zagreba u zadnje vrijeme izkritiziran do temelja, i mi nećemo sada pljuvati po njemu; stvarno je blijed (White Shade Of Pale).

Drugi program Radio Ljubljane je veoma dobar, gotovo svaki dan, oko 20.00 neka emisija za mlade, a pogodan termin, uz dobru mjuzuz garantira dobar provod i mogućnost snimanja dobrih stvari.

Nama ostaje da se ipak nadamo još boljem programu, ali da i dalje bivamo na talasima neke radio-stanice nadajući se detalju koji će nam pružiti kilo gušta.

"Sinoć sam bacio radio kroz prozor, razbio se u tisuću komada, na programu ništa za mene, samo reklame i dileme..."

Na putu ka umjetnosti

Pamtit ću te po nečemu   Željko Cvetnić 1980.

Pamtit ću te po nečemu, po dobru ili zlu

Jednom zauvijek pamtit ću te po nečemu,
po koraku, riječima, pogledu ili po bolu.

Sva jedno; pamtit ću te po nečemu

po suncu, brezama visokim,

po danima što ih je bilo malo.

Svejedno; pamtit ću te po nečemu,
suvijek.

Teško je, teško, bol u sebi kriti,
plakati dušom, a nasmijan biti.

Starci, rock i - ja   Mladen Štuban (12 kuki) 1982.

Kaj je to rock?

pitaju se starci, veli keva da je to gorje
nek da zuje komarci.

Tam iz kutaviče deda:

Ko je nuter pustil medveda?

Če baš i svi viču, mi, mladi,
znamo da to ni kaj god.

Našu ljubav prema njemu dugu i beskrajnu
nemre ništa zameniti da bi sretni mogli biti.

Zato radio navinite,
čagajte i skačite!

Ponekad nisam čovjek   Željko Cvetnić 1981.

Ponekad nisam čovjek
nego zvijer bez srca i duše
koja bi htjela da se bol i patnja
na tuđe duše ruše.

Ponekad nisam čovjek
nego bezosjećajno derište,
pre bi htjelo boz razloga
m učiti druge da misle.

Ponekad nisam čovjek
nego leš bez krvi i mesa
koji će kad potpuno stane
otić' u vječna nebesa.

Pozivamo sve mlade pjesnike na suradnju, da se jave redakciji!

Stara fora

Advokat naziva bolnicu da se raspita za zdravlje žene koja je rodila.

Advokat: Halo, je li tamo bolnica?

Centrala: Da, ovdje je bolnica.

Advokat: Htio bih govoriti s glavnim liječnikom u vezi svoje žene
koja je rodila.

Centrala: Moment, spojiti ću vas.

Badući da je centrala krivo spojila, advokat razgovara sa šefom meha-

ničke radionice koji je baš trebao razgovarati s vlasnikom jedne limuzine koja je bila na popravku.

Advokat: Halo, čujeteli me?

Mehaničar: Da, čujem, sve je u redu i sretno je prošlo. Možete doći po nju.

Advokat: Dakle, sve je u redu?

Mehaničar: To se zna. Ali je išlo veoma teško mada se zna da je bila u sigurnim rukama.

Advokat: Kakoto?

Mehaničar: Morali smo joj izmijeniti čitav stražnji dio i metnuti novi.

Advokat: Novi stražnji dio, zašto to?

Mehaničar: Zato što je rupa u osovini istrošena. Vjerojatno ste na njoj prebrzo vozili.

Advokat: Ma nije istina, ja sam je uvijek pazio i čuvao!

Mehaničar: Nemojte se uzrujavati, mi smo to točno konstatirali. Lijeva strana je sasvim istrošena usljed preopterećenja, što je običnim okom vidljivo. Mislim da je netko drugi morao voziti, a da vi niste znali, pa niste ni primjetili. Osim toga primjećeno je da je i poluga koja se stavlja u nju prilično ostarjela. Odmah smo stavili novu koja je bila bolja i deblja od vaše. Rezultat je odličan. Ona je izdržala posve dobro pa smo je opteretili koliko je bilo moguće. Nas petorica i sve nas je izdržala. Probali smo u početku bez guma. Malo je reagirala stražnjim dijelom, ali je poslije elastično popustila. Cijev za ispuštanje plinova bila je otvorena. Kasnije smo probali sa zatvorenom. Garantiram da će poslije ove velike reparaure odgovarati Vašim zahtjevima i zahtjevima Vaših prijatelja koji će se na njoj voziti. Dakle, čujete li me, halo, halo, halo!

Baby, baby moja, blue, yeah, blue je prava boja, baby, baby moja
blue je ona boja, jedina boja, yes my baby yes
baby, baby moja, blue je ona boja, baby, baby moja, blue je tvoja
boja jedina boja.

I don't wanna be a paraplegik, baby!

Ovaj kutak posvećujemo svima koji vole čovjeka zvanog bijeli šal
i zagrebački Dinamo. Hajdukovima pjevamo u narednom broju!

To Rock And Roll To Young To Die

Portret: Bob Dylan

Robert Allen Zimmerman, ili Bob Dylan, rođen je 1944. godine u Dalatu, američka država Minesota. Svoje prve korake u svijetu muzike pravi sa sedamnaest godina, kada svira usnu harmoniku na albumu neke pjevačice. I ma koliko to izgledalo paradoksalno, tada najpoznatiji američki producent John Hamond nudi mu snimanje albuma, što Bob naravno prihvaća, i 1961. godine snima svoj prvi album, nazvan "Bob Dylan", koji prolazi prilično nezapaženo. Slijedi izdavanje niza uspješnih ploča, a taj prvi period, koji je baziran na akustičnoj gitari kulminira radovima "The Time They're A Changin'" i "Highway 61 Revisited".

Drugi period traje od 1966.-1973., sve do izdavanja albuma "Desire", koji nagovještava novo Dylanovo razdoblje. U ovom periodu Dylan svira električnu gitaru i nerijetko biva izbacivan sa scene jer nije imao akustičnjak, što dokazuje da mase najviše cijene njegov prvi period, period "akustičarskog pjeva". Sinteza folka, soula i bluesa simbolizira ovaj period, a albumi "John Wesley Harding" i "Pat Garret and Billy The Kid" to najbolje ilustriraju. Treći period donosi Dylana u religioznom elementu, opsjednutog Isusom, što se najviše očitava na "Desireu". Rulja ne prima novog Dylana najbolje i često biva razočarana njegovim koncertima, tražeći onog dobrog neponovljivog Dylana sa početka karijere. No, ostaje činjenica da se ljudi mijenjaju, pa ni Dylan nije ostao isti.

Dylan se danas rijetko odlučuje na neke turneje, koncerte, jer za to, poput Floyd, nema ni materijalne ni muzičke potrebe. Uglavnom svira u Americi, Evropi, a nedavno je bio u Beču. Od ranijih koncerata ostaju zapamćeni koncerti po Americi 1971. godine, zatim svirka na Wight ostrvu 1968. godine, nastupi na Nweportu, koncertu za Bangla-Deš...

Dylanov najveći uzor bio je legendarni folker Woody Guthrie, koji umire 1967. i zaustavlja Dylana u normalnom radu, jer ovaj svira na mnogobrojnim "In memoriam" koncertima. Od prijatelja koji su mu mnogo pomogli treba istaći Joan Baez, Johny Casha...

Dylanove pjesme karakteriziraju prije svega divni tekstovi koji jesu Dylan. U klasike ubrajamo: Like A Rolling Stone, Sara, Knockin' On Heavens Door, Mr. Tambourine Man, Blowin' In The Wind, The Times They're A Changin'...

Dio diskografije: Bob Dylan, Bringing It All Back Home, Another Side Of Bob Dylan, The Times They're A Changin', Highway 61 Revisited, John Wesley Harding, Blonde On Blonde, Pat Garrett and Billy The Kid, Street Legal, Desire, Slow Train Coming, At Budokan, Saved, Shot Of Love...

'Koliko će puteva čovjek morati prokrstariti prije nego ga nazovu čovjekom,
koliko će mora bijela golubica preletjeti prije nego što zaspi u pjesku,
koliko će puta topovska zrna preletjeti prije nego što ih sasvim zabrane,
odgovor, prijatelju, odnosni vjetar...

U slijedećem broju:
Pink Floyd

Ipak se nešto kreće

Omladina je stvarno u zadnjem periodu imala dosta pravih poteza, a ponovno organiziranje i postojanje kina je još jedna od aktivnosti nekih njezinih članova.

Prije par godina kino je postojalo, prikazivali su se prosječni strani filmovi, da bi se ove godine prešlo na prikazivanje domaćih prošlogodišnjih ostvarenja, što je svakako za pohvalu.

I naša se trula televizija buni protiv stranih filmova, ne zbog vidljive prosječnosti, već se traži sinhronizacija, jer je već fakat dosadno stalno pratiti prijevod, te na taj način ne možemo pratiti film u svim elementima.

Domaći filmovi naravno ne traže sinhronizaciju, što je daleko bolje stranih, pa iako ni ton u kinu nije najbolji, ipak je uglavnom sve u redu. Prošle je godine film bio prikazivan jednom u vikend danima, dok se u novije vrijeme prikazuju dvaput u tim danima, što i nije tako loše, ali je ziher da lova pada jedan dan, ali ako neko ne stigne ili je zauzet jedan dan, može doći drugi.

Ovogodišnji je ciklus otvoren dokumentarcom o životu u starom Mraclicu, pod nazivom "Jedan dan u turopoljskoj zadruzi". Odaziv je bio velik, provod još ljepši i tako je početak bio prekrasan.

Film Rajka Grlića "Samo jednom se ljubi" otvorio je ciklus igranih filmova, a svojom jekvalitetom zadovoljio one koji su ga došli pogledati, i čak je bolji od mnogih ju-ostvarenja prošlogodišnje produkcije. Ne zbog ljubavnih scena koje dominirajući izražavaju kako stanje glavnog lika (Miki Manojlović), već zbog upečatljivih uloga, prikaza mladih u jednom dosta neuobičajenom periodu i položaju.

Vatroslav Mimica je režirao "Banović Strahinju", film jednako dobar kao i prethodni, možda manje pogodan zagledanje. Sjajna glumačka kipa, majstorski vođena radnja, upečatljivi pejzaži i na kraju, jerno prikazane dvije sredine - srpska i turska u jednom povijesnom trenutku - sve su to elementi zaista vrijednog ostvarenja, posebno je dobra bila Sanja Veinović, pogotovo sa kratkom kosom.

"Visoka meta" i nije slab film, no očito je da nije pogodan za prikazivanje u ovakvim kinima i za ljude koji žele više otkaočenosti manje napetosti ili želje za pomnim praćenjem filma. "Breza" je, i ni se, uspjela u planu: privući starije ljude u kino, koji su, pet uživali gledajući Pimpeka&Co. sa instrumentima.

Zašto su se kola slomila na nama?

Neki posljednji događaji usko su vezali ime omladine uz svoje sadržaje. Jako često nam utrčavaju profesori i ostala školska gnjavatorstva i dave nas svojim stavovima o stvarima koje su do jučer bile najčešće pominjane, a danas već pale pomalo u zaborav. Nerodi punk škvadre "Četvrti reich" iz Ljubljane nisu toliko prepričavani koliko onaj događaj na koncertu osuđivane Čorbe. Prema nekim pričanjima, ljubljanska je afera trajala svega nekoliko dana i može se odnositi na nekolicinu omladinaca, ali ta je stvar u našoj javnosti poprimila šire razmjere, i redovito su, svake subote u Večernjaku pljuvali po današnjoj omladini. Što se ustvari događalo, pitaju se neupučeni? Pojedinci iz pomenute grupe počeli su proturati neke tekstove i parole uglavnom nacističkog sadržaja, da bi kasnije prešli i na ostale punkerske frke, grafite i kose, i preko njih izražavali svoje nacističke teze i uvjerenja. Na tjemenima su imali nacistički znak, a sasvim je jasno da se grupa bacila na oponašanje legendarnih britanaca iz grupe "Nacionalni front". U Engleskoj su punkeri nosili simbole slične nacističkim i na taj način protestirali protiv engleske nacističke stranke, ali zašto o raditi kod nas?!

Drugi događaj ne treba posebno prepričavati jer se tu sve zna, ali još jednom treba zabrinuti organizatore njihova nemarnost, i činjenica da njihova plodonosna parola: što više ljudi unutra više love, neće baš ići. I naravno, nešto je trebalo preduzeti, pa u prvu ruku odbijaju gostovanja i bilo kakve koncerte, da bi kasnije sve opet bilo po starom. Čini se da ovaj događaj, koji je iznenada i razumljivo uzborkao našu javnost, pada u zaborav, ali se postavlja pitanje, jesu li spriječeni naredni namili događaji. Mislimo da malo ljudi zna pravi odgovor, jer, prema nekim podacima, koncert engleske grupe Boontown Rats opet nije bio najbolje organiziran i da se slučajno opet nešto zbililo tko bi bio krivac? Omladina sigurno ne, iako je mnogi osuđuju, kao nedosljednog nasljednika našeg društva. Mnoge omladinske radne akcije koje simboliiziraju mladog čovjeka socijalističke zemlje, mogu najbolje oslikati mlade koji usprkos svemu, i dalje ostaju na Titovim putevima.

Netko kucal Netko lupal

Tko bi to moglo biti?

DJMA NEMAMI

EVO EVO DOLAZIM.

PA TO JE KRAJ!

KRAJ NAŠEG LISTA!

NADAMO SE DA NIJE BILO LOŠE I DA STE SE UGODNO ZABAVILI.

OMTAJTE NAS OPET

KAD ZA TO DOĐE VRIJEME.

Pozdravlja Vas redakcijski kolegij, koji traži nove suradnike:

D. C., Željko Cvetnić, Mladen Štuban, Zlatko Kos

glavni i odgovorni urednik: Srebrenko Despot /Davor Štuban/

urednik ozbiljnih tema: D. C.

pjesnik i poeta: Mladen Štuban (objavio 1 pjesmu u životu)

urednik neozbiljnih rubrika: Zlatko Kos

urednik plačljivih tema: Željko Cvetnić.

ve pozdravljamo, u nadi da ćemo se opet sreći